

Nỗi dằn vặt của An-đrây-ca

An-đrây-ca lên 9, sống với mẹ và ông. Ông em 96 tuổi rồi nên rất yếu.

Một buổi chiều, ông nói với mẹ An-đrây-ca : "Bố khó thở lắm !..." Mẹ liền bảo An-đrây-ca đi mua thuốc. Cậu bé nhanh nhẹn đi ngay, nhưng dọc đường lại gặp mấy đứa bạn đang chơi đá bóng rủ nhập cuộc. Chơi một lúc mới nhớ lời mẹ dặn, em vội chạy một mạch đến cửa hàng mua thuốc rồi mang về nhà.

Bước vào phòng ông nằm, em hoảng hốt thấy mẹ đang khóc nức lên. Thì ra ông đã qua đời. "Chỉ vì mình mãi chơi bóng, mua thuốc về chậm mà ông chết." - An-đrây-ca oà khóc và kể hết mọi chuyện cho mẹ nghe. Mẹ an ủi em :

- Không, con không có lỗi. Chẳng thuốc nào cứu nổi ông đâu. Ông đã mất từ lúc con vừa ra khỏi nhà.

Nhưng An-đrây-ca không nghĩ như vậy. Cả đêm đó, em ngồi nức nở dưới gốc cây táo do tay ông vun trồng. Mãi sau này, khi đã lớn, em vẫn luôn tự dằn vặt : "Giá mình mua thuốc về kịp thì ông còn sống thêm được ít năm nữa !"

Theo XU-KHÔM-LIN-XKI
(Trần Mạnh Hùng dịch)

Dẫn vật : làm cho đau đớn, buồn khổ một cách dai dẳng. Nghĩa trong bài :
tự trách mình.

1. *An-đrây-ca đã làm gì trên đường đi mua thuốc cho ông ?*
2. *Chuyện gì xảy ra khi An-đrây-ca mang thuốc về nhà ?*
3. *An-đrây-ca tự dằn vặt mình như thế nào ?*
4. *Câu chuyện cho thấy An-đrây-ca là một cậu bé như thế nào ?*